

Indledning.

De Forenede Nationers 7. plenarforsamling var den første, der kunne afholdes i organisationens nye hovedsæde i New York, hvor det var lykkedes at få samtlige mødelokaler færdige til forsamlingens åbning i oktober 1952. Indretningen af de nye mødesale viste sig fuldt tilfredsstillende, og dette i forbindelse med hovedsædets beliggenhed på selve Manhattan frembød langt bedre arbejdsforhold for delegationerne end tidligere.

Desværre gav de politiske forhold, hvorunder forsamlingen indledtes, ikke tilsvarende grund til tilfredshed. Ikke alene var stemningen denne gang som ved tidligere lejligheder påvirket af „den kolde krig“ og Koreakonflikten, men den amerikanske præsidentvalg-kampagne og efter præsidentvalget det forestående administrationsskifte havde til følge, at også internationale forhandlinger og beslutninger forsinkedes.

Flere lande, deriblandt Frankrig og Storbritannien, havde virket for at få forsamlingens åbning udsat, i hvert fald til efter præsidentvalget den 4. november, men dette var der ikke almindelig stemning for. Som kompromis udsatte man åbningsdatoen fra den tredje tirsdag i september, der er fastsat som åbningsdato i forretningsordenen, til midt i oktober, men løste ikke problemet.

Medens de af forsamlingens udvalg, der behandlede tekniske spørgsmål, hele tiden arbejdede for fuld kraft, gik det meget langsomt med drøftelserne af de vigtigste spørgsmål og først og fremmest Korea-sagen. Da julen nærmede sig, manglede man

endnu at behandle 9 af de 76 punkter, der stod på dagordenen. Den 22. december udsattes møderne til den 24. februar 1953.

En række stater rejste underhånden spørgsmålet om at udsætte arbejdets fortsættelse til en helt ny samling, der skulle afholdes i foråret, således at der i 1953 ikke ville blive nogen efterårssamling. De kunne også tænke sig som almindelig regel at lade forsamlingen mødes om foråret i stedet for om efteråret. En så vidtgående beslutning ønskede forsamlingens flertal dog ikke at træffe; man nøjedes med at anmode generalsekretæren om inden 8. samling at undersøge, hvilke praktiske følger en eventuel ændring af den i forretningsordenen fastsatte åbningsdato for de ordinære samlinger ville få.

Forsamlingens 2. del, der varede fra 24. februar til 23. april, prægedes af de lysere forhåbninger, som fremkaldtes af den ændrede verdenspolitiske situation efter lederskiftet i Sovjetunionen. For første gang siden Korea-krigens udbrud opnåedes der i forsamlingen, jævnsidigt med at der i Korea tilvejebragtes enighed om hjemsendelse af syge og sårede krigsfanger, enstemmig tilslutning til en resolution, ifølge hvilken Koreaspørgsmålet skal tages op til behandling på ny af 7. plenarforsamling, såfremt en våbenhvile afsluttes, eller begivenhederens udvikling iøvrigt måtte tilsi det.

Den samme fordragelighedens ånd førte omsider til enighed i sikkerhedsrådet og i plenarforsamlingen om valg af svenskeren Dag Hammarskjöld til posten som De Forenede Nationers generalsekretær efter Trygve